

i Praksis akkurat lige saa mangelfuld som omtrent enhver anden Skat, man kan nævne. Jeg erkender, at den er et rigtigt Supplement til andre Skatter, netop fordi den udfylder nogle af de Huller, som disse have, men til Gengæld har den sine Mangler, saa det vilde være meget forkasteligt, om man vilde stræbe at gøre den til den eneste Skat i Samfundet. Allerede af den Grund har jeg, som jeg alt har udtalt tidligere, megen Betænkelse ved at gaa til en saa stor Forandring af de direkte Skatter til en Formue- og Indkomstskat, som det nu er foreslaaet af Kommissionen. Og hvad er saa Hovedmanglen ved Indkomstskat overhovedet? Det er jo aabenbart det, at man bevæger sig i den Fiktion, at enhver Mand er fuldstændig klar over, hvad hans aarlige Indkomst er og kan opgive den til Punkt og Prikke, og yderligere i den Fiktion, at for saa vidt han ikke selv skulde se sig i Stand dertil, ville andre i hans Sted se sig i Stand dertil, nemlig Ligningskommissionen. Jeg tror, at begge Dele ere en Fiktion, og at det særlig her i Landet maa siges, at der findes overmaade mange Borgere, som ikke ere i Stand til rigtig at opgøre, hvad deres Aarsindkomst er. Dette er virkelig ikke saa let en Sag, som mange mene, og derfor er det ogsaa, jeg finder, at det er fuldt berettiget, naar der er adskillige — og som det viser sig, er det ikke saa faa — som ikke ville bruge Selvangivelse. Jeg erkender, at i adskillige Tilfælde kan Grunden meget godt være den, at de paagældende mene, at de slippe billigere fra det ved at lade Ligningskommissionen ansætte sig end ved Selvangivelse. Men der er virkelig ogsaa den fuldkomment berettigede Grund, at de paagældende sige: Jeg er ikke i Stand til med Sikkerhed at opgøre, hvad min Indkomst er, og jeg vil ikke udsætte mig for blot den Mistanke — som jeg maaske kan have Vanskelighed ved at afbejse — at jeg har angivet en urigtig Indkomst for at narre Staten for en Del af Skatten. Jeg kan derfor saa godt forstaa, om der er mange, som af den Grund vægre sig ved at bruge Selvangivelse. Og der er sikkert andre, som vægre sig derved — og det finder jeg for mit vedkommende ogsaa berettiget — fordi de i Henhold til, hvad jeg før udviklede, finde, at de i Virkeligheden ingen Forpligtelse have til at gøre andre Rede for, hvad de naa ved deres Erhvervsbestræbelser, og overhovedet sætte dem ind i hele deres økonomiske Forhold. Ogsaa det Stanpunkt kan jeg for mit Vedkommende finde fuldkom-

ment berettiget. Og saa spørger jeg: Er det da rigtigt, at man alligevel paalægger dette som en Pligt, som en Tvangssag, og det tilmed, som sagt, kun over for et Mindretal af Skatteborgerne? Man vil maaske sige: Nu ja, absolut tvungen dertil er jo ingen; det siges jo udtrykkeligt, at alt, hvad der sker, naar de ikke opfylde den Forpligtelse, er, at saa tabe de Retten til at gøre Indsigelse mod Kommissionens Ansættelse. Men dertil vil jeg for det første bemærke, at for samvittighedsfulde og loyldige Borgere er det allerede en ubehagelig Følelse at skulle undlade det, som Loven siger er en Pligt. Og dernæst maa jeg yderligere bemærke, at den Bøde, man sætter for denne Undladelse, er alt for urimelig høj. Man siger nemlig, at de tabe deres Ret til at gøre Indsigelse, med mindre de paavise, at de ere ansatte over 50 pCt. for højt. Naar man nu kender de praktiske Forhold, ved man jo — hvad der ofte er aabent vedgaaet — at Ligningskommissioner ere tilbøjelige til at følge den, efter min Mening ganske utilbørlige og urigtige Fremgangsmaade at sætte Skatteydere op i Skat, ikke fordi det paa nogen Maade er blevet oplyst, at de have en større Indtægt, end de ere blevne ansatte til, men simpelt hen paa Grund af, at de ikke have protesteret mod denne Ansættelse, hvilket i og for sig aldeles ikke er noget Vidnesbyrd om, at de ere ansatte for lavt. Og naar Loven saa udtrykkelig giver Anvisning paa, at man ganske rolig kan gaa op indtil over 50 pCt. over den virkelige Indtægt, førend Protesten faar Gylldighed, ja, saa har man i Virkeligheden dermed givet Ligningskommissionerne Anvisning paa, uden virkelig Grund at skruer Ansættelsen i Vejret, indtil man naar op over de 50 pCt. eller tvinger den paagældende til at overvinde sine Betænkigheder ved at gaa til en Selvangivelse.

Dette gælder nu i al Almindelighed over for Selvangivelse til Indkomstskat, men det gælder i meget forøget Grad om Selvangivelse af Formue. Jeg tror, at allerede ved Indkomstskatten kan det, som jeg har sagt, være meget vanskeligt nøjagtigt at opgive, hvad den virkelige Indkomst har været, og navnlig ved de store komplicerede Forretninger, og dem er det, man maaske særlig sigter paa ved at ville fremtvinge Selvangivelse. Jeg skal tillade mig at tage et Eksempel, som ligger os nær. Lad os se paa Statens egen Forretningsvirksomhed, paa Statsbanedriften. Er der nogen, der tør paastaa, at det Overskud, der findes paa Finanslovens § 3 som Stats-